

povlašćeniji od njih proli, samo su povremeno svesni rata. Kad se ukaže potreba, kod njih se može podstaći pomama straha i mržnje, ali kad se prepuste samima sebi, oni su u stanju da po duge periode zaborave da se rat i dalje vodi. Na pravi ratni entuzijazam nailazi se upravo u redovima Partije, a ponajpre Uže partije. U pobedu nad celim svetom najčvršće veruju oni koji znaju da je to nemoguće. Ovo čudnovato povezivanje suprotnosti - znanja s neznanjem, cinizma s fanatizmom - jedna je od glavnih karakteristika okeanijskog društva. Zvanična ideologija obiluje protivrečnostima čak i onda kad za njima nema stvarne potrebe. Tako, na primer, Partija odbacuje i kalja svaki princip na kome je počivao prvobitni socijalistički pokret, tvrdeći da to radi u ime socijalizma. Ona propoveda prezir prema radničkoj klasi kakvom nije bilo primera stotinama godina, a svoje članove oblači u uniformu koja je nekad bila tipična za fizičke radnike, i koja je upravo zato i prihvaćena. Ona sistematski podriva porodičnu solidarnost, a svog vođu naziva imenom koji se direktno obraća osećanju porodične odanosti. Čak i imena četiri ministarstva pomoću kojih se nad nama vlada predstavljaju svojevrstu drskost utoliko što namerno izvrću činjenično stanje. Ministarstvo mira se bavi ratom, Ministarstvo istine lažima, Ministarstvo ljubavi mučenjem, a Ministarstvo obilja izgladnjivanjem. Ove protivrečnosti nisu ni slučajne ni nastale kao rezultat obične hipokrizije: one predstavljaju svesnu primenu dvomisli; jer vlast se može beskonačno održati u rukama jedino mirenjem protivrečnosti. Ako se ljudska jednakost želi trajno otkloniti - onda preovladajuće mentalno stanje mora biti kontrolisano ludilo. No postoji jedno pitanje koje smo dosad gotovo zanemarili. Ono glasi: zašto bi trebalo otkloniti ljudsku jednakost? Pod pretpostavkom da smo mehanizam procesa opisali tačno, koji je razlog ovom ogromnom, precizno isplaniranom naporu da se u datom trenutku zaustavi istorija?

Ovde smo doprili do centralne tajne. Kao što smo videli, mistika Partije, a pre svega Uže partije, zavisi od dvomisli. No još dublje od ovoga leži onaj prvobitni razlog, onaj instinkt u koji se nikad nije sumnjalo, koji je prvo doveo do prigrabljivanja vlasti, a tek kasnije stvorio dvomisao, Policiju misli, neprekidno ratovanje i ostale potrebne priveske. Taj je razlog u tome što...

Vinston primeti tišinu, kao kad se primećuje novi zvuk. Učini mu se da je Džulija neko vreme bila vrlo mirna. Ležala je na boku, gola od pojasa naviše, s dlanom ispod obraza i jednom crnom kovrdžom koja joj je pala preko očiju. Grudi su joj se sporo i ravnomerno dizale i spuštale.

"Džulija."

Nema odgovora.

"Džulija, jesi li budna?"

Nema odgovora. Spavala je. On sklopi knjigu, pažljivo je spusti na pod, leže i povuče pokrivač preko Džulije i sebe.

Razmišljao je kako još uvek nije saznao konačnu tajnu. Bilo mu je jasno kako, ali nije shvatao zašto. Prva glava, kao ni treća, nije mu u stvari objasnila ništa što već nije znao, jedino je sistematizovala znanje koje je već imao. No kad ju je pročitao, shvatio je jasnije nego ikad da nije lud. Biti u manjini, makar i sam, ne znači biti lud. Postoji istina, i postoji neistina; onaj ko se drži istine, makar i nasuprot celom svetu, nije lud. Žuti zrak sunca na zapadu probi se koso kroz prozor i pade preko jastuka. On zatvori oči. Od sunca na licu i devojčinog glatkog tela koje se doticalo njegovog u njemu se probudi snažno, sanjivo, samouvereno osećanje. Bio je bezbedan; sve je bilo u redu. On zaspao mrmljajući "Duševno zdravlje nije stvar statistike", s osećanjem da je u toj primedbi sadržana neka duboka mudrost.